

Κίτ. Κατθουλάει τὸ παιδί Κλουτσίνοχ. Ἦρθε κατθουλώδα σὰ μικρὸ παιδί Πάν. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀρκουδίξω 1. 2) Περιφέρομαι ἀσκόπως (ἢ καὶ σκοπίμως) τὴν νύκτα κατὰ προτίμησιν, ὡς αἱ γαλαῖ Ζάκ. (Κερ.) Συνών. λαγονδεύω, νυχτογυρίζω, νυχτοπερπατῶ.

γατουλίτι τό, ἀμάρτ. γατσουλίτι Ζάκ. Κέρκ. (Λευκίμμ. κ.ά.) Παξ. γατσουρίτι Ἑρεικ. Παξ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. γατιούλι, παρ' ὃ καὶ γατσούλι, κατ' ἀναλογίαν ἢ συμφυρμὸν πρὸς τὸ συνών. γατιτίτι, ὁ ἰδ.

1) Γατιτάκι 1, ὁ ἰδ. Κέρκ. (Λευκίμμ. κ.ά.) Παξ. : Χάθηκε τὸ γατσουλίτι μας ἀπόψε Λευκίμμ. Τὸ ἄσπρο γατσουλίτι μας εἶναι ὁμορφότερο ἀπὸ τὸ μαῦρο αὐτόθ. 2) Γατιτουλίτινος 2, ὁ ἰδ. Ἑρεικ. Ζάκ. Παξ.

γατιτουλίτινος ὁ, ἀμάρτ. γατσουλίτινος Κεφαλλ. Ὁθων. κατθουλίτινος Κύθηρ. Πελοπν. (Μάν. Μάραθ. Μεθών. Μεσσ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. γατιτουλίτι, κατ' ἀναλογίαν πρὸς ἄλλα ἀρσεν. ὀνόματα οἰονεῖ συνών., ὡς γαλέος, γάττος 2, κλπ.

1) Ὁ μικρὸς «γάττος» ἢ καὶ θωπευτικῶς οἰοσδήποτε «γάττος», δι' ὃ ἰδ. γάττος 1 Ὁθων. 2) Ἰχθὺς τῆς τάξεως τῶν πλαγιοστόμων (squalini), πιθανῶς σκύλλιον ὁ αἰλουρίδης (scyllium cattulus), τοῦ γένους τῶν σκυλλιορρινιδῶν (scylliorrhinidae), χρώματος βαθέος τεφροῦ μετὰ στιγμάτων μελανῶν Κεφαλλ. Κύθηρ. Πελοπν. (Μάν. Μεσσ.) Συνών. γατιτίτι 2, γατιτουλίτι 2.

γατιτουλιστά ἐπίρρ. ἀμάρτ. κατθουλιστά Πελοπν. (Γύθ. Πάν.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. γατιτουλιστός, παρ' ὃ καὶ κατθουλιστός.

Ἐπὶ βαδίσματος, τετραποδιστί καὶ ἀθορύβως, κατὰ τὸν τρόπον τῆς γαλῆς : Κατθουλιστά βῆκε μέσα 'ς τ' ἀβέλι καὶ ῥήμαξε τὰ σταφύλια Πάν. Πβ. γατιτουλίξω 1.

γατιτουλίστικα ἐπίρρ. ἀμάρτ. κατθουλίστικα Πελοπν. (Γαργαλ.) κατθουλίστακα Πελοπν. (Κίτ. Μάν.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. γατιτουλίστικος, παρ' ὃ καὶ κατθουλίστικος. Ὁ τύπ. κατθουλίστακα κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὸ οἰονεῖ συνών. σκύφτακα, ὁ ἰδ.

Γατιτουλιστά, ὁ ἰδ. : Πάαινο κατθουλίστακα νὰ μὴ ζε καταλάβουσι, ν' ἀκρομαστής τί λέσι Κίτ.

γατιτουλίστικος ἐπίθ. ἀμάρτ. κατθουλίστικος Ἀθῆν. (παλαιότ.) Πελοπν. (Γαργαλ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. γατιτούλα, παρ' ὃ καὶ κατσούλα, καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -ίστικος.

Ὁ ἀρμόζων ἢ ἀνήκων εἰς τὴν γαλῆν ἐνθ' ἄν. : Θὰ μάθω τὰ κατθουλίστικα λόγια νὰ ἐρθῶ νὰ σᾶς μιλήσω (ἐκ παραμυθ.) Ἀθῆν. (παλαιότ.) Τί κατθουλίστικα πράγματα εἶναι 'φτοῦνα; Γαργαλ.

γατιτουλιστός ἐπίθ. ἀμάρτ. κατθουλιστός Πελοπν. (Πάν.)

Ἐκ τοῦ ρ. γατιτουλίξω, παρ' ὃ καὶ κατσουλίξω.

Ὁ βαδίζων γατιτουλιστά, ὁ ἰδ. : Ἀπὸ τῆ φραγῆ βῆκε κατθουλιστός καὶ λούμωξε κάτου ἀπὸ τὸ κλῆμα. Πβ. γατιτουλίξω 1.

γατιτουλίτσα ἡ, ἐνιαχ. κατθουλίτσα Πελοπν. (Κίτ. Μάν. Μαντίν.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. γατιτούλα, παρ' ὃ καὶ κατσούλα, καὶ τῆς ὑποκορ. καταλ. -ίτσα.

1) Γατιτίτσα 1, ὁ ἰδ. ἐνιαχ. 2) Τὸ φυτὸν ἀρίσαρον τὸ

κοινὸν (arisarum vulgare), τῆς τάξεως τῶν ἀρωδῶν (araceae) Πελοπν. (Μάν.) 3) Παιδιὰ ἀγωριῶν, καθ' ἣν οἱ παίζοντες σχηματίζουν κύκλον κρατούμενοι διὰ τῶν χειρῶν, πλὴν δύο, ὧν ὁ εἷς, ὑποδύμενος τὴν «κατθουλίτσαν», παραμένει ἐκτὸς τοῦ κύκλου καὶ προσπαθεῖ νὰ κρυβῇ ἀπαρατήρητος ὀπισθεν ἐνὸς τῶν παικτῶν τοῦ κύκλου, ὁ δὲ ἕτερος, ὑποδύμενος τὸν «κατθουλιάρην», λαμβάνει θέσιν εἰς τὸ κέντρον τοῦ κύκλου ἀρχομένης τῆς παιδιᾶς, ὁ «κατθουλιάρης» ἐρωτᾷ ἕνα ἕκαστον τῶν παικτῶν τοῦ κύκλου, ἐὰν εἶδε τὴν «κατθουλίτσαν», μετὰ δὲ τὴν ἀρνητικὴν ἀπάντησιν ὅλων, ἐπιχειρεῖ νὰ τὴν ἀνέυρῃ ὁ ἴδιος μεθ' ὃ, τὴν καταδιώκει φεύγουσαν καὶ θεωρεῖται κερδίσας, ἂν ἐπιτύχῃ νὰ τὴν ἐγγίσῃ διὰ τῶν χειρῶν, καὶ ἡττηθεὶς, ἂν αὕτη ἐπιτύχῃ νὰ εἰσέλθῃ ἄψαυστος ἐντὸς τοῦ κύκλου, εἰς ἑκατέραν δὲ τῶν περιπτώσεων ἐναλλάσσονται οἱ ρόλοι καὶ ἡ παιδιὰ συνεχίζεται Πελοπν. (Μαντίν.)

γατιτουλόγαμος ὁ, ἀμάρτ. κατθουλόγαμος Πελοπν. (Γαργαλ.) κατθόγαμο Τσακων. (Πραστ.)

Ἐκ τῶν οὐσ. γατιτούλα, παρ' ὃ καὶ κατσούλα καὶ κατσούα, καὶ γάμος. Ὁ τύπ. κατθόγαμο ἐκ τοῦ *κατθουλόγαμο δι' ἐκκρουσιν τοῦ ἀτόνου φθόγγου -ου-.

1) Ὁ ἄνευ ἐπισημότητος καὶ ἐορτῶν γάμος (συνήθως ὁ βεβιασμένως τελούμενος κατόπιν ἀπαγωγῆς ἢ ἄλλου λόγου) Πελοπν. (Γαργαλ.) : Τί κατθουλόγαμος ἦταν ἐκεῖνος ποὺ κάνανε! 2) Ὁ μεταξὺ ἀνηλίκων συναπτόμενος γάμος (ὡς ἥκιστα σοβαρὸς θεωρούμενος) Πελοπν. (Γαργαλ.) : Γάμος νὰ σοῦ πετύχῃ καὶ 'φτοῦνος ὁ κατθουλόγαμος! Συνών. γατιτουλοπαντρειά. 3) Θόρυβος προκαλούμενος ἐξ ἐντόνων φωνῶν προσώπων ἐριζόντων Τσακων. (Πραστ.) : Τσί κατθόγαμο 'κ' ἔντενι ὅα νιοῦτα; (τί μαλώματα ἦταν αὐτὰ ὅλη νύχτα;) Συνών. γατιτουλόκακο 1β.

γατιτουλόγλειμμα τό, ἀμάρτ. κατθουλόγλειμμα Πελοπν. (Δημητσ.)

Ἐκ τῶν οὐσ. γατιτούλα, παρ' ὃ καὶ κατσούλα, καὶ γλεῖμμα.

Γατιτόπαιδο, ὁ ἰδ.

γατιτουλόκακο τό, ἀμάρτ. κατθουλόκακο Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Πάρ. κατθουλόκακο Μύκ.

Ἐκ τῶν οὐσ. γατιτούλα, παρ' ὃ καὶ κατσούλα καὶ κατσούα, καὶ κακό, δι' ὃ ἰδ. κακός.

1) Τὸ γατιτομάνι, ὁ ἰδ. Νάξ. (Ἀπύρανθ.) : Εἶδα κατθουλόκακο 'ναι ἀπάνω 'ς τὰ δώματα; 'εμᾶτος εἶν' ὁ κόσμος 'ς τσι γάττες. β) Μεταφ., ὁ ἐκ τῶν φωνῶν ἐριζόντων προσώπων προκαλούμενος θόρυβος Νάξ. (Ἀπύρανθ.) : Μὰ εἶδα κατθουλόκακο 'ν' ποὺ 'ίνεται μέσα 'ς τὸ σπίτι; Συνών. γατιτουλόγαμος 3. γ) Παιδίον φωνασκοῦν καὶ προκαλοῦν ἐκκωφαντικὸν ἢ ἐκνευριστικὸν θόρυβον Νάξ. (Ἀπύρανθ.) : Ποὺ νὰ σᾶσε κάψῃ ἢ φωθιά, κατθουλόκακα, κ' εἶδα κακὸ εἶν' ποὺ κάνετε! 2) Ὁ γενετήσιος ὀργασμὸς τῶν γαλῶν Πάρ. : Οἱ βρωμόγαττοι! Κατθουλόκακο ἔχουνε πάλι! β) Συνεκδ., ὁ σκανδαλώδης ἐρωτικὸς ὀργασμὸς, ἡ ἐρωτικὴ ἔξαψις (ἐπὶ ἀνθρώπων) Μύκ. Πάρ. : Κατθουλόκακο σ' ἐπίασε, μουρή; Πάρ. Κατθουλόκακο νὰ σὲ πιάσῃ! (ἀρά) αὐτόθ. Κατθουλόκακο εἴεις, κακόμερε, τσαι δὲ γάθσαι σταλιά! Μύκ.

γατιτουλοκέφαλο τό, ἀμάρτ. γατσουλοκέφαλο Πελοπν. (Ἦλ.) κατθουλοκέφαλο Πελοπν. (Γαργαλ. Ναύπλ.)

Ἐκ τῶν οὐσ. γατιτούλι, παρ' ὃ καὶ γατσούλι καὶ κατσούλι, καὶ κεφάλι.

Γαττοκέφαλο, ὁ ἰδ. ἐνθ' ἄν.: Πρόσεχε τὰ κλωσσο-
πύλλα, γιὰτ' εἶδα 'ς τὴ γοττότρουπα 'να καττουλοκέφαλο
Γαργαλ. Κατεβάζει τίς μπουκιές σὰ γαττουλοκέφαλα 'Ηλ.
'Οἱ ἄντρες μου εἶναι φαγάς· κατεβάζει τίς μπουκιές σὰν κα-
ττουλοκέφαλα (Ναύπλ.)

γαττουλοκλάρι τό, ἀμάρτ. καττουλοκλάρι Λεξ. Π.
Γραδ., 968 Π. Βλαστ. 463 Χελδρ.-Μηλιαρ., Δημ. ὄνομ.
φ., 24 Δ. Καββάδ., Βοταν.-Φυτολ. Λεξ., 3973.

Ἐκ τῶν οὖς. γαττούλα, παρ' ὁ καὶ κατσούλα, καὶ
κίτρι.

γαττονουρά 2, ὁ ἰδ. ἐνθ' ἄν.

γαττουλοκούραδο τό, ἀμάρτ. καττουλοκούραδο Πε-
λοπν. (Γαργαλ.)

Ἐκ τῶν οὖς. γαττούλα, παρ' ὁ καὶ κατσούλα, καὶ κου-
ράδι.

Γαττιά 1, ὁ ἰδ.

γαττουλομάνι τό, ἀμάρτ. καττουλομάνι Νάξ. ('Απύ-
ρανθ.)

Ἐκ τοῦ οὖς. γαττούλα, παρ' ὁ καὶ κατσούλα, καὶ τῆς
παρχωγ. καταλ. -μάνι.

Γαττομάνι, ὁ ἰδ.: Εἶδα καττουλομάνι 'ν' πού 'ναι
μέσ' 'ς τὸ χωριό! 'εμῆτος εἶν' ὁ κόσμος μὲ τσί κάττες.

γαττουλομάτης ἐπίθ. ἀμάρτ. καττουλομάτης Κάρπ.
Κρήτ. (Σητ. Σφακ. κ.ά.) Πελοπν. (Γαργαλ. Κίτ. Μάν. κ.ά.)
καττουλομάτης Μύκ. Θηλ. καττουλομάτισσα Μύκ. Οὐδ.
καττουλομάτικο Κρήτ. (Σητ. κ.ά.) Πελοπν. (Γαργαλ. Κίτ.
Μάν.)

Ἐκ τοῦ ἐπίθ. γαττουλὸς καὶ τοῦ οὖς. μάτι.

Γαττομάτης, ὁ ἰδ. ἐνθ' ἄν.: 'Εναι ρουῖσος καὶ καττου-
λομάτης Πελοπν. (Κίτ. Μάν.) Τὸ παιδί του ἔναι καττουλο-
μάτικο Πελοπν. (Γαργαλ. Μάν.) || 'Ἀσμ.

Γιὰ μαῦρα μάτια χάνομαι, γιὰ γαλανὰ 'ποθαίνω,
γιὰ τὰ καττουλομάτικα 'ς τὸν "Αδὴ κατεβαίνω
Κρήτ. (Σητ.)

Πουλῶ τηνε τὴν ὁμορφη, τὴ γαιτανοφρουδοῦσα
τσαὶ τὴ γασουλομάτισσα τσαὶ τὴν ξαθομαλλοῦσα
Μύκ.

γαττουλοπαντρειά ἡ, ἀμάρτ. καττουλοπατρειά Πε-
λοπν. (Γαργαλ.)

Ἐκ τῶν οὖς. γαττούλα, παρ' ὁ καὶ κατσούλα, καὶ
παντρειά.

1) Γαττουλόγαμος 1, ὁ ἰδ.: Πατρειά εἶναι καὶ 'φτού-
νη ἢ καττουλοπατρειά; **2) Γαττουλόγαμος 2**, ὁ ἰδ.:
Μωρ' τί καττουλοπατρεῖες μᾶς βρῆκανε φέτος;

γαττουλοπατιῶ ἀμάρτ. καττουλοπατιάου Πελοπν.
(Γαργαλ. Μανιάκ. κ.ά.)

Ἐκ τοῦ οὖς. γαττούλα, παρ' ὁ καὶ κατσούλα, καὶ τοῦ
ρ. πατιῶ.

Ρέπω πρὸς ἀθεμίτους καὶ κρυφίους ἔρωτας (ἐπὶ γυναικῶν
γενικῶς ἢ καὶ ἐγγάμων ἀμφοτέρων τῶν φύλων) ἐνθ' ἄν.:
Αὕτὴ καττουλοπατιάει Γαργαλ.

γαττουλοπόδης ἐπίθ. ἀμάρτ. καττουλοπόδης ΔΚρήτ.
Οὐδ. καττουλοπόδι ΔΚρήτ.

Ἐκ τοῦ οὖς. γαττούλα, παρ' ὁ καὶ κατσούλα, καὶ πόδι.
'Επὶ προβάτων, τὸ ἔχον εἰς τοὺς πόδας χρῶμα γαλῆς, λευ-

κὸν δηλ. μετὰ στιγμάτων ἢ ραβδώσεων κιτρινωτοῦ βαθέος
χρῶματος.

γαττουλοπουλάκι τό, ἀμάρτ. γαττουλοπ'λάκι Πε-
λοπν. ('Ηλ.) καττουλοπ'λάκι Πελοπν. (Γαργαλ.)

Ἐκ τοῦ οὖς. γαττουλόπουλο καὶ τῆς ὑποκορ. καταλ.
-άκι.

Γαττόπουλο, ὁ ἰδ. ἐνθ' ἄν.

γαττουλόπουλο τό, Θράκ. ('Αδριανούπ.) γαττουλό-
π'λο Πελοπν. ('Ηλ.) καττουλόπ'λο Πελοπν. (Βερεστ. Γαρ-
γαλ.) κατσοόπουλε Τσακων. (Πραστ.)

Ἐκ τοῦ οὖς. γαττούλι, παρ' ὁ καὶ κατσούλι, καὶ τῆς
ὑποκορ. καταλ. -πουλο, δι' ἣν ἰδ. -πουλος. 'Ο τύπ. κα-
τσοόπουλε ἐκ τοῦ *καττουλόπουλε>*καττουόπουλε,
δι' ἐκκρουσιν τοῦ ἀτόνου -ου-. Πβ. γαττουλόγαμος.

Γαττόπουλο, ὁ ἰδ. ἐνθ' ἄν.: 'Εγέννησε κείνη ἡ μα-
ναστήρα ἡ κατσούλα κ' ἔκαμε πέδε καττουλόπ'λα Βερεστ.
|| 'Ἀσμ.

Νὰ φέρωμε λαδάκι καὶ σαμολαδάκι

ν' ἀλείφουμε τίς γάττες καὶ τὰ γαττουλόπουλα

(παιδικὸν) 'Αδριανούπ.

γαττουλοπροβιά ἡ, ἀμάρτ. καττουλοπροβιῆ ΔΚρήτ.
καττουλοπροβιά Κρήτ.

Ἐκ τῶν οὖς. γαττούλα, παρ' ὁ καὶ κατσούλα, καὶ προ-
βιά.

'Η δορὰ τῆς γαλῆς. Συνών. γάττια **2**, γαττοπροβιά,
γαττουλοτόμαρο.

γάττουλος ὁ, ἀμάρτ. κάττουλος 'Αθῆν. (παλαιότ.)
κάττουλε Τσακων. (Πραστ. Χαβουτσ.) κατσοῦλος Πελοπν.
('Αχαῖα)

Ἐκ τοῦ οὖς. γαττούλα, παρ' ὁ καὶ κατσούλα, κατὰ
μετασχηματισμὸν καὶ κατ' ἔννοιαν μεγεθυντικὴν.

1) Γάτταρος, ὁ ἰδ. 'Αθῆν. (παλαιότ.) Τσακων. (Πραστ.):
Πετιέται ὁ ἄλλος κάττουλος, πού ἦτανε 'ς τὴν ἀσκάλα (ἐκ
παραμυθ.) 'Αθῆν. (παλαιότ.) "Ορα ἕνα κάττουλε π' ἔν'
παξιόν (κοίταξε ἕνα γάτταρο πού ἔρχεται) Πραστ. **β) Γάτ-
τος 1**, ὁ ἰδ. Τσακων. (Χαβουτσ.) **2) Μεταφ.**, ἄνθρωπος
πονηρὸς καὶ δόλιος Πελοπν. ('Αχαῖα): Φύγε, κατσοῦλο, ἀπὸ
μπροστά μου, γιὰτὶ κᾶτι λάκκο μοῦ σκάβεις. Πβ. γάττος **5**.
'Η λ. καὶ ὡς ἐπών. ὑπὸ τύπ. Κατσοῦλος Πελοπν. (Κυνουρ.)

γαττουλὸς ἐπίθ. ἀμάρτ. καττουλὸς Κάρπ. Κρήτ. Πε-
λοπν. (Κίτ. Μάν. Τριφυλ.)

Ἐκ τοῦ οὖς. γαττούλα, παρ' ὁ καὶ κατσούλα. Διὰ τὸν
σχηματισμὸν, βλ. Γ.Χατζιδ., Λαογρ. 7 (1923), 91.

'Επὶ ὀφθαλμῶν, ὁ ἔχων τὸ χρῶμα τῶν ὀφθαλμῶν τῆς γα-
λῆς (κυανοῦν λίαν ἀνοικτὸν) ἐνθ' ἄν.: Μάθια καττουλά
σὰ δὲ βλάβο τ' ὄρανοῦ Κρήτ. 'Εχει μά'τα καττουλά Πελοπν.
(Κίτ. Μάν.) 'Εχει κᾶτι μάτια καττουλά Πελοπν. (Τριφυλ.)

γαττουλόσκατο τό, ἀμάρτ. καττουλόσκατο Πελοπν.
(Γαργαλ.) καττου'όσκατο Κρήτ. ('Αλίκαμπ.)

Ἐκ τῶν οὖς. γαττούλα, παρ' ὁ καὶ κατσούλα, καὶ
σκατό.

Γαττιά 1, ὁ ἰδ.: Οἱ παλιόγαττες! Μοῦ γιομίσανε τὸ
γῆπο καττουλόσκατα Γαργαλ.

γαττουλοτόμαρο τό, ἀμάρτ. καττουλοτόμαρο Πελοπν.
(Γαργαλ.)

